1) การรู้จักเหตุ คือ เป็นผู้รู้จักสาเหตุต้นตอของผลที่เกิดขึ้นรู้จักหลักความจริงเช่นรู้ว่าอะไรเป็นเหตุแห่งความสุขและความทุกข์อะไรเป็นเหตุแห่งความเสื่อมและความเจริญทำอย่างไรจึงจะมั่งคงรู้จักธรรมต่าง ๆ ทั้งที่เป็นกุศลธรรมเพราะธรรมแต่ละอย่างล้วนเป็นสาเหตุต้นต่อให้เกิดผลทั้งสิ้น

2) การรู้จักผล คือ เป็นผู้รู้จักผลหรือประโยชน์ที่จะเกิดขึ้นจากการกระทำสามารถรู้ถึงความมุ่งหมายของธรรมแต่ละอย่างได้ชัดเจนรู้ว่าเช่นประพฤติตามธรรมข้อนี้จะได้รับผลอย่างนี้รู้จักที่จะไขว่คว้าหาประโยชน์ให้แก่ตัวเองเพราะเห็นด้วยปัญญาว่าเกิดผลดีจากการปฏิบัติ

3) การรู้จักตน คือ การรู้จักตนว่าต้องวิเคราะห์ตนเองได้ว่าโดยฐานะภาวะกำลังความรู้ความถนัดความสามารถและคุณธรรมมีเท่าใดเพื่อจะได้พัฒนาตนแก้ไขปรับปรุงตนเป็นการเตรียมตัวให้สอดคล้องกับงานที่จะต้องปฏิบัติ

4) การรู้จักประมาณ คือ รู้ประมาณรู้จักพอดีเช่นรู้จักประมาณในการบริโภคในการใช้จ่ายทรัพย์รู้จักความพอเหมาะพอดีการปฏิบัติกิจและทำการต่าง ๆทำทุกอย่างด้วยความเข้าใจชอบใจหรือเอาแต่ใจของตนแต่ทำตามความพอดีแห่งเหตุปัจจัยหรือองค์ประกอบทั้งหลายที่จะลงตัวให้เกิดผลดีงามตามที่มองเห็นด้วยปัญญา

5) การรู้จักเวลา คือ รู้กาลเวลาอันเหมาะสมและระยะเวลาที่พึงใช้ในการประกอบกิจทำหน้าที่การงานปฏิบัติการต่าง ๆ และเกี่ยวข้องกับผู้อื่นเช่นรู้ว่าเวลาไหนควรทำอะไรและทำให้ตรงเวลาให้เป็นเวลาให้ทันเวลาให้พอเวลาให้เหมาะเวลาให้ถูกเวลาตลอดจนรู้จักประมาณเวลาและวางแผนการใช้เวลา

6) การรู้จักชุมชน คือ การรู้จักชุมชนคือความเป็นผู้รู้จักชุมชนหรือสังคมที่ตนอาศัยอยู่ชุมชนในที่ทำงานชุมชนที่ตนจะเข้าไปหามีความต้องการหรือไม่ต้องการอะไรมีความเห็นมีข้อตกลงกันไว้อย่างไรจะเข้าไปหาหรือจะต้อนรับอย่างไรเพื่อให้ความร่วมมือช่วยเหลือชุมชนนั้นได้ถูกต้องและอยู่ในสังคมนั้นได้อย่างสงบสุขเป็นเหตุให้คนทำตัวได้ถูกต้องในชุมชนนั้น

7) การรู้จักบุคคล คือ ความเป็นผู้รู้จักเลือกบุคคลที่ควรคบการรู้จักบุคคลแต่ละคนในแง่มุมต่าง ๆ เช่นอุปนิสัยใจคอมีคุณธรรมมีความประพฤติส่วนตัวและหน้าที่การงานและรู้จักที่จะเลือกคบหาบุคคลที่ควรคบเป็นเหตุให้รู้จักบุคคลแต่ละบุคคลโดยละเอียดดีถี่ถ้วนทำให้ได้คบหาแต่คนดีหรือทำให้เลือกใช้คนทำงานได้ถูกต้อง

เมื่อนำทั้งคุณลักษณะภาวะผู้นำมาประยุกต์ใช้กับหลักสัปปุริสธรรม 7 ย่อมก่อให้เกิกการพัฒนาชุมชนในด้านต่าง ๆ มีประสิทธิภาพ และก่อเกประโยชน์ต่อตนเองและประชาชน เมื่อนำทั้ง 2 องค์ประกอบมาประสานกันจะได้ว่า

1) ทักษะด้านความคิด (บริหารตน) ตามหลักสัปปุริสธรรม 7 คือ ในการบริหารตนเองตามหลักธรรมนั้น มีความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ที่จะพัฒนาชุมชนของตนเอง รับรู้ รับทราบความต้องการของประชาชนในชุมชน อีกทั้งมีวิสัยทัศน์ เป้าหมายในการพัฒนาชุมชนให้รับความสิ่งต้องการ และก่อให้เกิดประโยชน์สูงสุดกับประชาชนในชุมชนอีกด้วย